

மூந்தைகளின் மாயை லகில் கோடிக்கணக்கான அதிசயக் கதைகள் கொடிடக் கிடக்கின்றன. உலக சிறார் இலக்கியத்தில் சிறந்த பங்களிப்பு அன்றைய சோவியத் நாட்டு எழுத்தாளர்களைச் சாரும். அப்படியாரு அதிசயக் கதைகளில் ஒன்றான 'ஆர்துரின் சூரியனை' எழுதியவர் ஹட்ஜாக் குல்னாவர்யன்.

ஆர்தருக்கு பாட்டி என்றால் உயிர். அவன், பாட்டியின் தீராத கால்வளிமையைப் போக்க என்னினான். சூரிய ஒளி பட்டால் மூட்டுவேலி காணமல்லோரும் என்று பாட்டி சொன்னைதைக் கேட்ட ஆர்தர் வெளியே எட்டிப் பார்க்கிறான். மழை நாட்களில், சூரியன் பகல் நேரம் முழுவதும் முகம் காட்டுவதீல்லை. சூரியனை முகம் காட்டவிடாமல் மறைத்துவைத்திருக்கும் கருமேகங்களை என்ன செய்யலாம்? அதை விடுவிக்கச் சொல்லி அன்பான வார்த்தைகள் பேசியும் நகர்ந்து செல்லாத மேகங்களை, பொம்மைத் துப்பாக்கியால் சுடுவதைத் தவிர வேற்றன் செய்வது? ஆனாலும் சூரியனுக்கு மேகங்களிடமிருந்து விடுதலை கிடைக்கவில்லை.

பிறகு என்ன செய்வது? பாட்டியின் கால்வளிமைக் குணமாக்க வேறு என்ன வழி? ஒரு காகிதத்தைத் தேடி எடுத்து, சூரியனை வரைந்து வண்ணாம் தீட்டுகிறான் ஆர்தர். பாட்டியின் காலுக்கு அருகில் அந்த ஓவித்தை வைத்துவிட்டுக் காத்திருக்கிறான். பாசம் நிறைந்த ஓர் அப்பாவிச் சிறுவன் பாட்டியின் கால் வளியைச் சிரிசெய்து உற்சாகத்தில் மகிழ்ச்சி அடைகிறான். வாசிக்கும் நம்மையும் வியப்பில் ஆழ்த்துகிறான்.

thamizhbooks.com பாரதி புத்தகாலயம் புத்தகம் பேசுது
₹ 30/-

BOOKS
FOR
CHILDREN

0027860

உலகப் புகழ்பெற்ற சிறார் சித்திரக்கதை

ஆர்தர் சூரியன்

ஹட்ஜாக் குல்னாவர்யன்
தமிழில்: கொ.மா.கோ.இளங்கோ

LITTLE ARTHUR'S SUN

HADJAK GULNAZARYAN

BOOKS
FOR
CHILDREN

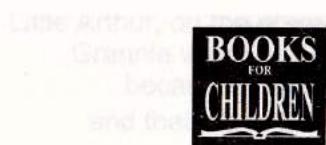
நூற்றென் ஞாயன்

LITTLE ARTHUR'S SUN

HADJAK GULNAZARYAN

வரட்ஜாக் குல்னாசர்யன்

தமிழில்: கொ.மா.கோ.இளங்கோ

ARTHARIN SOORIYAN (In Tamil)

English Original: LITTLE ARTHUR'S SUN

HADJAK GULNAZARYAN

Tamil Translation: Ko Ma. Ko. Elango

Illustrated: vasan

First Published: November, 2017

Thanks to: BGVS

Published by

BOOKS FOR CHILDREN

in print of Bharathi Puthakalayam

7, Elango Salai, Teynampet, Chennai - 600 018

Email: thamizhbooks@gmail.com | www.thamizhbooks.com

ஆர்தரின் சூரியன்

ஹட்ஜாக் குல்ளேஷாயன்

தமிழில்: கொ.மா.கோ. இளங்கோ

சித்திரம்: வாசன்

முதல் பதிப்பு: நவம்பர், 2017

வெளியீடு:

புக்ஸ் ஃபார் சில்ரன்

பாரதி புத்தகாலயத்தின் ஓர் ஆங்காம்

7, இளங்கோ சாலை, தென்னாம்பேட்டை, சென்னை - 600 018

தொலைபேசி : 044 24332424, 24332924, 24356935

விற்பனை உரிமை

திருவாவலிக்கேவளி: 48, தேஷி தெரு | வெறம்புரி: 52, வெள் ரோடு
வெறம்புரி: பெருந்து நிலையம் எநில் அலையா ஆண்டுபவன் மாடியில்
ஈரோடு: 39, ஸ்பெர் சாலை | தின்ரூக்கக்கள்: பெருந்து நிலையம்
நாலூகு: 1, ஆரியத்திரீவிள்ளை தெரு | நிறம்புரி: 447, அமினாசி சாலை
திருவாவலு: 35, நேதாஜி சாலை | சேஷம் பால்: 35, அந்தாவது ஆஸ்ரம் சாலை,
சேஷம்: 15, வித்யாலய சாலை | கஞ்சி: நாரத் கான்சா அரூசில் (Near TNGEA - Office)
அரூசில்கோட்டை: 31, அந்தாவது மகால் | வந்திலேவனி சிஜாடிபு அலைகால்,
மதுவரை: 37A, பெரிய பெருந்து நிலையம் | மதுவரை: சங்காஷா மெபிஸ்டோட்,
குள்ளூர்: N.K.N வணிகவாசக் பெபோர் | செங்கந்திப்புடி, ஜி.எஸ்.டி சாலை
விழுபுரம்: 26/1, மணி வீது | நிறங்குவேலி: 25A, ராஜநாதன், பாண்டிக்கோட்டை
வினாதுநகரி: 131, காஷீ சாலை | கும்பகோணம்: ரயில் நிலையம் அருகில்
வேலூர்: S.P. Plaza 264, பேஸ் பிளி, சுத்துவாசனி | பெருந்து நிலையம் அரூசில்,
தஞ்சையில் அந்தாவது வாசகம் காந்தி சாலை | வினாதுநகரி: 51A, அந்த ரோடு
திருச்சி: வெங்கலி இல்லை, கஞ்ச புறவிரிச்சாலை | புதூரி: பெருந்து நிலையம்
தேஷி: 12/பி, மீனாடி அம்மன் தந்து, இமால் தெரு | சோவை: 77, மங்களாரிசுவையம் ரோடு,
போல்டி | திருவாவலி: முத்தம்பள்ளி நகர் | மாங்காவிரைவில்: 699, பேபிரோடி, ஆர்விதம், 94434 5011
சுதும்பும்: 22A/13B தேஷி கவுத் தெரு, கூவீதி அரூசில்
நிலங்கி அல்லா... நிலங்கி தேஷில்...

thamizhbooks.com 9444960935

ரூ.30/-

அங்கு : கணபதி எண்டர்பிரைசல், சென்னை - 02

இ வையுதிர்காலம் என்றால் பாட்டிக்குப் பிடிக்காது. குட்டிப்பையன் ஆர்தர், அதற்கு மாறாக இவையுதிர்காலத்தை உற்சாகத்தோடு அனுபவித்தான். பாட்டிக்கு, இவையுதிர்காலம் என்றால் பிடிப்பதில்லை. ஏனென்றால் அப்போது மழை பெய்யும். பாட்டியின் கால்கள் வலி எடுக்கும்.

Grannie was not fond of autumn.
Little Arthur, on the other hand, enjoyed it.
Grannie was not fond of autumn
because it brought rain,
and that made her legs ache.

ஆர்தர், இலையுதிர் காலத்தை விரும்பினான்.

அது, பல நன்மைகளை தந்தது-
பீச் பழங்கள், திராட்சை, பேரிக்காய்,
என்று பழங்கள் கிடைத்தன.
அம்மா, பழங்களிலிருந்து பழரசம்
தயாரித்துக் கொடுத்தார்.
பழரசத்தில் ஊட்டச்சத்து அதிகம்.

Arthur liked autumn very much.
It brought so many good things.
Peaches and grapes, pears and apples.
And Mother would make all sorts of
"vitamins" from the fruit.

அம்மா, தினமும் அப்பாவிடம் சொன்னார்:
"மெஸ்ரோப்! கடைக்குச் சென்று சில ஆப்பிள்
பழங்களும் திராட்சைப் பழங்களும் வாங்கி வாருங்கள்.
ஆர்தருக்கு அதிக வெட்டமீன்கள் தேவை" என்றார்.

அப்பா, கடைக்குச் சென்றார்.
ஆப்பிள்கள், பேரிச்சை, மாதுளை என்று
பல வகையான பழங்களை வாங்கி வந்தார்.

Every autumn morning she would say to father:
"Mesrop, go and buy some apples and grapes:
the child needs vitamins."
And Father would go to the market and buy
some apples, pears, pomegranates and much besides

ஆர்தர், இலையுதிர் காலத்தை
மிகவும் விரும்பினான்.
ஆனால், பாட்டி அப்படியல்ல.
அவருக்கு, வைட்டமின் சத்து தேவையில்லை.
வயதில் முத்தவர்களுக்கு வைட்டமின்கள் தேவை
இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.
பெரியவர்கள், பீச், திராட்சை, பேரிக்காய்
பழங்களை பொழுதுபோக்காகத்தான்
சாப்பிடுகிறார்கள்.
அவர்களைப் பொறுத்தவரை, அவை
சாதாரணமான பீச், திராட்சை, பேரிக்காய்
பழங்கள். வைட்டமின்கள் அல்ல.

Little Arthur was exceedingly fond of autumn.
Not Grannie. Grannie did not need vitamins.
Grown-ups generally did not seem to need
vitamins.

Grown-ups seemed to eat peaches,
grapes and pears just for the fun of it.

As far as they were concerned,
they were simply peaches,
grapes and pears, and not vitamins at all.

வெளியே மழை தூறிக்கொண்டிருந்தது. பாட்டி, வீட்டுக்குள்ளே சாய்வு இருக்கையில் தலை சாய்த்துப் படுத்திருந்தார். வலி பொறுத்துக்கொள்ள முடியாமல் முன்கிக்கொண்டிருந்தார்.

“ஊஃப், ஊஃப், ஊஃப்.”

ஆர்தர், பாட்டிக்கு அருகில் ஓடிச்சென்றான். “பாட்டி! நான் கூப்பிடிவது கேட்கிறதா பாட்டி?” என்று கேட்டான்.

The rain was drizzling outside, and Grannie was lying on the settee indoors, hunched up; she was lying there, softly moaning to herself. “Ooff, ooff, ooff.” Arthur went over to her. “Gran, do you hear me, Gran?” he said.

“என்னவென்று சொல், குட்டிச் செல்லமே?” பாட்டி பதிலுக்குக் கேட்டார்.

“மறுபடியும் உங்களுக்கு கால் வலியெடுக்கிறது, இல்லையா?” என்று கேட்டான் அவன்.

“ஆமாம், எனது அன்புப் பேரனே.” பாட்டி முன்முனுத்தபடியே பதில் சொன்னார்.

அவன், பாட்டிக்கு ஒரு ஆரஞ்சுப் பழத்தைத் தந்தான்.

“What is it, balik-djan?” she replied.

“It’s your leg again, isn’t it?” he asked.

“Yes, my dear,”

was all she murmured.

He offered Grannie an orange.

“எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். வைட்டமின் சத்துகள் நிறைந்த பழங்களைச் சாப்பிடுங்கள். கால் வலி இருக்காது.” என்றான்.
 “நீ வைத்துக்கொள். குட்டிச் செல்லமே.”
 என்ற பாட்டி சொன்னார்:
 “ஆரங்க பழங்கள் எனக்கு உதவாதவை.
 எனக்கு சூரிய ஒளி தேவை.
 ஆனால் அந்தச் சூரியனோ, என்னை துன்புறுத்த நினைக்கிறது. மேகங்களுக்குப் பின்னால் மறைந்துகொண்டது” என்றார்.

The ruler believed in vitamins.
 “Go on, eat up the vitamins, they'll take the pain away,” he said.
 “You have it, balik-djan,” she replied.
 “Oranges won't help me. I need sunshine, but the sun's gone behind the clouds to spite me.”

ஆர்தர், மேகங்களைப் பார்த்துக் கோபம் அடைந்தான். படுக்கைக்குக் கீழே படுத்திருந்த தனது குட்டி நாய் கோட்டோட்டை, அழைத்தான். பொம்மைத் துப்பாக்கியை கையில் எடுத்துக்கொண்டு பால்கனிக்குச் சென்றான்.

“மேகங்களைப் பார்த்து குரை” என்று நாய்க்குட்டிக்குக் கட்டளை பிறப்பித்தபடிச் சொன்னான்:
 “நான் இந்தத் துப்பாக்கியால் மேகங்களைத் சுட்டுத் தள்ளுகிறேன்..”

Little Arthur was very cross with the clouds.
 He summoned his little dog Kotot from under the bed, picked up his pop-gun and went into the balcony.
 “Bark at the clouds,” he told the pup, and I'll shoot them with my gun.”

கோட்டோட், மேகங்களைப் பார்த்து
பல தடவை குரைத்தது. ஆனால், அதன் குரைப்புச்
சத்தம் யாரையும் பயமுறுத்துவதாக இல்லை..
அந்த நாய்க் குட்டி, குரைப்பதற்கான காரணத்தைப்
புரிந்து கொள்ளவில்லை.

ஆர்தர், தன்னிடம் விளையாட்டாகத்தான்
சொல்கிறான் என்று நினைத்தது.
எனவே, அது உற்சாகத்துடன் குரைத்தது.
ஆனால் அதன் குரைப்புச் சத்தம்
மேகக்கூட்டதை பயமுறுத்தவில்லை.

Kotot gave a couple of barks, but not very fiercely.
No doubt he did not understand and thought Arthur
wanted to play with him; so he gave a happy bark.
Such a bark would certainly not scare any cloud.

ஆர்தர், கோட்டோட் குரைப்பதை கவனிக்கவில்லை.
பொம்மைத் துப்பாக்கியால் மேகத்தைக் குறிவைத்து,
மூர்க்கமாகச் சுட்டுக் கொண்டிருந்தான்.
அதோடு சேர்த்து சத்தமாகக் கத்தினான்:
“உன்னைச் சுட்டு தள்ளுவேன், பூதமே! நீ, ஏன் அந்தச்
சூரியனை மறைத்து வைத்திருக்கிறாய்? டுமீல், டுமீல்,
டுமீல், சுட்டுத் தள்ளுகிறேன் பார்!” என்றான்.

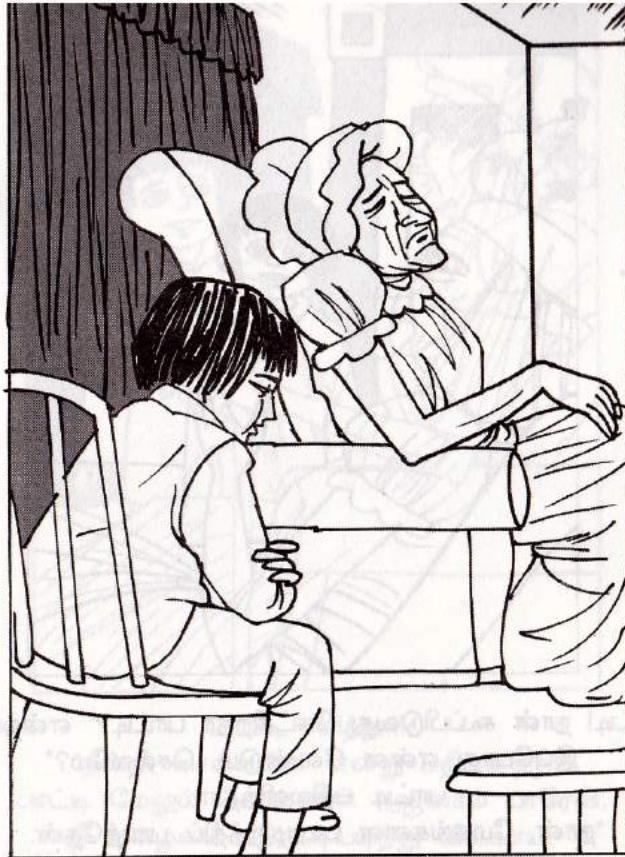
As a matter of fact, Arthur did not even notice
Kotot barking. He was firing his gun with a
ferocious look on his face, yelling:

“Take that, you horrors, what do you want to hide the sun
for? Take that! Boom, boom, boom.”

அதைக் கேட்ட மேகக்கூட்டம் பயந்ததுபோலத் தெரிந்தது. அவை, சிறிது தூரம் நகர்ந்து சென்றன. மழை நின்றது. அதன் பிறகும் மேகத்திற்குப் பின்னால் ஒளிந்திருந்த குரியன் வெளியே வரவில்லை. ரசிக் வைத்திருக்கும் பீரங்கிபோல ஆர்தரிடம் எதுவும் இல்லை. பீரங்கி மட்டும் இருந்திருந்தால் ஒரே ஒரு குண்டு பாய்ச்சி மேகங்களை விரட்டி இருப்பான்.

By that time the clouds had taken fright just a little bit
and the rain had stopped;
yet the sun did not come out all the same.
Now, if Arthur had a cannon like Rachik had,
he would give just one boom
and the clouds would disperse at once.

ஆனால், ஆர்தரிடம் பீரங்கி இல்லை. ரசிக், தொலை தூரத்தில் வசிக்கிறான். வேறு வழியேதும் தெரியவில்லை. ஆர்தர், சோகத்துடன் பின்வாங்கினான். அறைக்குத் திரும்பிச் சென்று பாட்டிக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டான்.

But Arthur did not have a cannon, and Rachik lived a long way away. There was nothing for it; Arthur trailed sadly back into the room and sat down next to Grannie.

“பாட்டி! நான் கூப்பிடுவது கேட்கிறதா பாட்டி?” என்றான்.

“இப்போது என்ன வேண்டும், செல்லமே?”

பாட்டி பதிலளித்தார்.

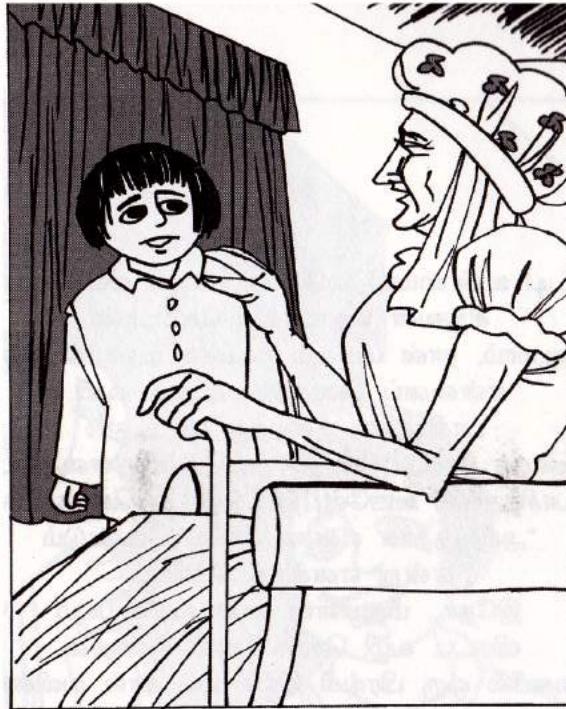
“நான், மேகங்களை பயமுறுத்திப் பார்த்தேன்.
மழை நின்று விட்டது, ஆனால்,
குரியன் இன்னும் மறைந்துகொண்டிருக்கிறது.
பாருங்கள், என்னிடம் ஒரு பீரங்கி இல்லை,
மேகங்கள், இந்தத் துப்பாக்கியைப் பார்த்து
பயப்படுவதே இல்லை.” என்றான்.

“Gran, do you hear me, Gran?” he asked.

“Now what, balik-djan?” she replied.

“I only scared the clouds a teeny-weeny bit.
The rain stopped, but the sun is still hiding.

“You see, I haven’t got a cannon,
and the clouds aren’t very scared of my gun.”

பாட்டி சிரித்தார்.

“நன்றி, செல்லமே!” என்று பதிலளித்த
பாட்டி மேலும் சொன்னார்: “ஆனால் பாரேன்.

நீ மழையை விரட்டியடித்து விட்டாய்.

நான் இப்போது, நலமோடு இருக்கிறேன்.
கால் வலி இல்லவே இல்லை. உள்கு ஒரு பீரங்கி
வாங்கித்தரும்படி உன் அப்பாவிடம் சொல்லுவேன்.

“பிறகு, நீ அந்த மேகங்களை எளிதில்
விரட்டியடித்து விடலாம்” என்றார்.

Grannie smiled.

“Oh thank you, my dear,” she said.

“But look: you scared off the rain and made me a wee bit
better, my leg hardly aches at all now.

“I’ll tell your Dad to buy you a cannon.

“Then you can drive all those clouds away.”

“பாட்டி! உன்மையிலேயே குண்மாகி விட்டார்களா?”

சிறுவன் தொடர்ந்து கேட்டான்.

“ஆமாம், நான் மிகவும் நலமாக உணர்கிறேன்.

என்னைப் பொருத்த மட்டில் வலி,

பாதியளவு குறைந்து விட்டது.”

அதைக் கேட்ட ஆர்தர், சட்டென்று எதையோ யோசித்தான். உடனே, பாட்டியிடம் சொன்னான்:

“அடுத்ததாக என்ன செய்ய வேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியும்.

இதோ... மீதமுள்ள கால் வலியையும் விரட்ட வழி செய்கிறேன்” என்றான்.

“கையில் ஒரு பிரங்கி இல்லாமல் கால் வலியை குண்மாக்குவாயா?” என்று, சிரித்தபடியே கேட்டார் பாட்டி.

“Grannie, do you truly feel better?” he persisted.

“Ah, I feel so much better that I reckon half the pain has gone.”

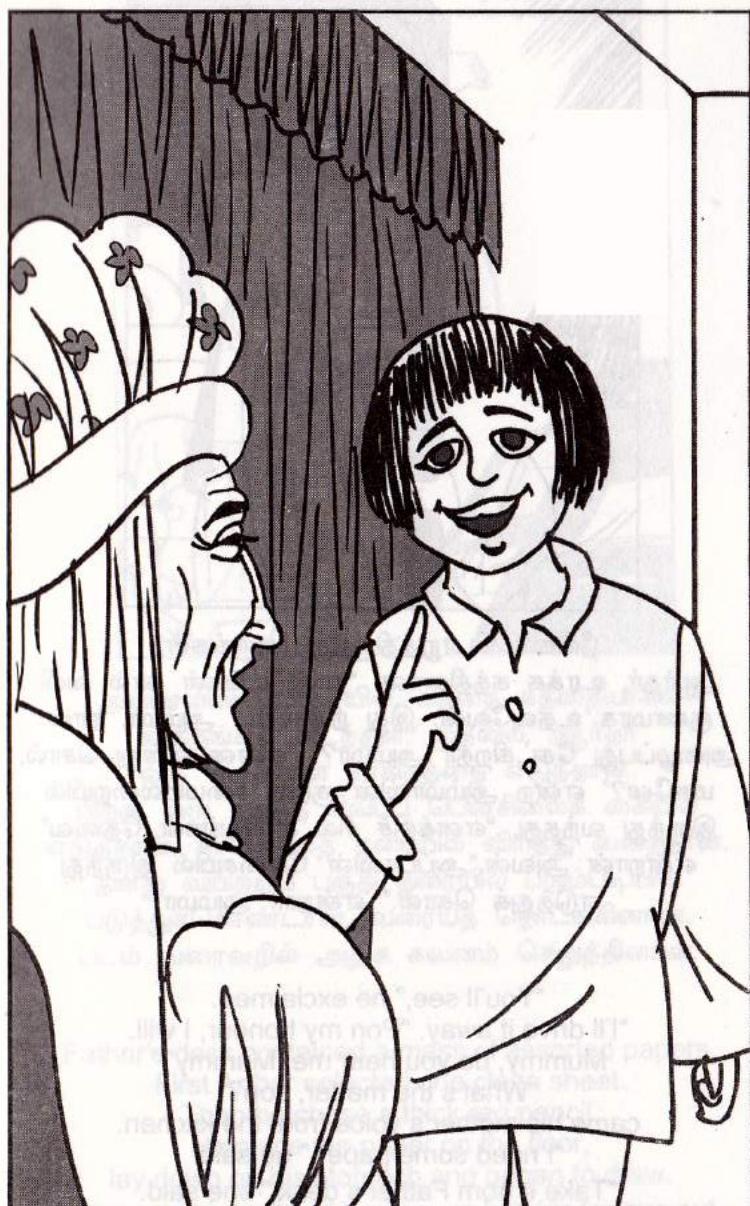
“Grannie,” said Arthur, suddenly perking up,

“I know what we ought to do.

Now I am gong to drive away the other half of your pain.”

“How will you do it without a cannon?”

asked Grannie with a smile.

“நீங்கள் பொறுத்திருந்து பாருங்கள்,” ஆர்தர், உரக்க கத்தினான்: “நான் உங்கள் கால் வலி குணமாக உதவுவேன். இது நிச்சயம்... அம்மா, நான் அழைப்பது கேட்கிறதா அம்மா?” “என்ன என்று சொல், மகனே?” என்ற அம்மாவின் குரல், சமையலறையில் இருந்து வந்தது. “எனக்குச் சில காகிதங்கள் தேவை” என்றான் அவன். “அப்பாவின் மேசையில் இருந்து எடுத்துக் கொள்.” என்றார் அம்மா.

“You'll see,” he exclaimed.
“I'll drive it away. Pon my honour, I will.
Mummy, do you hear me, Mummy?”
“What's the matter, son?”
came his mother's voice from the kitchen.
“I need some paper,” he said.
“Take it from Father's desk,” she said.

அப்பாவின் மேசையில், கத்தை கத்தையாகக் காகிதங்கள் கிடந்தன. முதலில், ஆர்தர் ஒரு வெள்ளை காகிதத்தை எடுத்தான். பிறகு, ஒரு தடித்த சிவப்பு பென்சிலைக் கையில் எடுத்தான். காகிதத்தை தரையில் விரித்து வைத்தான். தனது வயிற்றுப் பகுதி தரையில் படும்படியாக படுத்துக்கொண்டான். வரையத் தொடங்கினான். படம் வரைவதில் அதிக கவனம் செலுத்தினான்.

Father's desk contained a mass of assorted papers.
First Arthur selected one clean sheet.
Then he chose a thick red pencil.
He place the paper on the floor,
lay down on his stomach and began to draw.
He was trying so hard he even poked his tongue out.

ஓரு சிவப்புச் சூரியனை வரைந்தான்.
 அது, மாலை நேரத்தில் மறையவிருந்த
 அழகான சூரியன். அந்தச் சூரியனின் வெப்பம் பட்டு,
 ஆர்தரின் முகம் முழுவதும் வியர்த்தது.
 உற்சாகமாக தன்னைச் சுற்றிவந்து
 குதித்துக்கொண்டிருந்த கோட்டோட்டை,
 தள்ளி நகரச் சொல்லி கட்டளையிட்டான் ஆர்தர்.
 நாய்க்குட்டி, தனது அழக்கான பாதங்களை சூரியன்மீது
 வைத்துவிடக் கூடாது என்று நினைத்தான்.
 பிறகு அவன், சூரியனை எடுத்துக்கொண்டு
 பாட்டியிடம் சென்றான்.
 “பாட்டி! நான் கூப்பிடுவது கேட்கிறதா பாட்டி?”
 என்று கேட்டான்.
 “என்ன செல்லம்?” பாட்டி முன்முனுத்தபடி கேட்டார்.
 “பாருங்கள். நான், உங்களுக்காக
 ஓரு சூரியனை வரைந்திருக்கிறேன்.”
 பாட்டி, பேரன் காண்பித்த சூரியனைப் பார்த்தார்.
 பிறகு, சிரித்தபடியே சொன்னார்:

He drew a blood red sun - such a nice sun,
 with sunshine so warm it made Arthur's face perspire.
 Finally the sun was ready.
 Arthur shooed off Kotot,
 who was excitedly jumping around him,
 so that the rascal would not put his
 grubby paws on the sun.
 And he took the sun to Grannie.
 “Gran, do you hear me, Gran?” he asked.
 “What dear?” she murmured.
 “See, I've drawn you a sun.”
 Grannie looked at the sun and smiled.

"எவ்வளவு அழகான சிவப்புச் சூரியன்!" என்று பாராட்டினார் பாட்டி. 'உஷ்' என்று நாக்கை மடித்து காற்றை உள்வாங்கிய பாட்டி சொன்னார்:

"சூரிய வெப்பபம் போதுமானதாக உள்ளது. அதை எடுத்து என் காலுக்குப் பக்கத்தில் வைத்துக் கொள்கிறேன்." என்றார். சூரியனை கையில் எடுத்து காலருக்கில் வைத்தார்.

"What a lovely red sun," she said,
clucking her tongue.

"And how warm it is. Here, let me put it near my leg."
Grannie took the sun and put it to her bad leg.

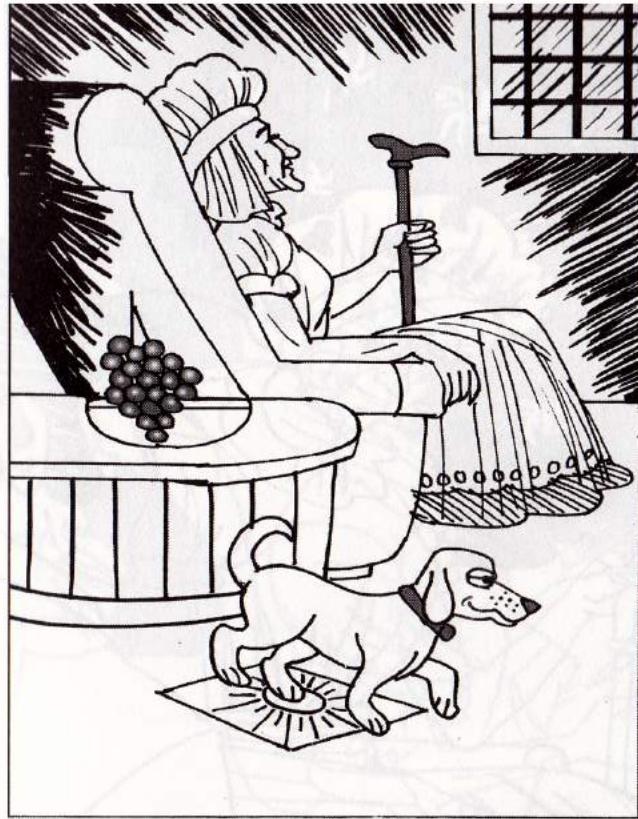
"இந்தச் சூரியனால்தான் எல்லாம் சரியாகி விட்டது. கால் வலியில் இருந்து முற்றிலும் குணமடைந்து விட்டேன் தெரியுமா? பாட்டியின் கால் வலியை விரட்டியது யார்? நீதான் ஆர்தர்." என்று பாராட்டிப் பேசினார் பாட்டி.

"Now that's a sun, all right. Do you know,
the pain in my leg has altogether gone.
Who cured Grannie? It is Arthur."

பாட்டி, ஆர்தரின் கன்னத்தில் முத்தம் தந்தார். பிறகு சிரித்தார். மறுபடியும் அவனை அழைத்து முத்தமிட்டார். சிரித்தார். தூக்கம் வரும் வரை தொடர்ந்து சிரிக்கவும் முத்தமிடவும் செய்தார். கடைசியில், ஆர்தரின் குரியனை காலுக்குக் கீழே வைத்தபடி தலை சாய்த்துத் தூங்கிப்போனார்.

Grannie kissed her grandson, then smiled, then kissed him again, then smiled once more and continued to smile and kiss little Arthur until she felt drowsy and nodded off to sleep with Arthur's sun on her leg.

அன்று மாலைக்குள் பாட்டியின் கால் வலி குண்மாகி இருந்தது. ஆர்தரின் குரியன் சாய்வு இருக்கையிலிருந்து சரிந்து தரையில் விழுந்து கிடந்தது. அதன் மீது, அழுக்கான பாதத்தைப் பதித்து பல தடவை மிதித்துச் சென்றது நாய்க்குட்டி. ஆனால், பாட்டி கால் வலியிலிருந்து குண்மாகி இருந்தார்.

By evening, Grannie's leg did not hurt at all. True, Arthur's sun had fallen off the settee to the floor, and silly Kotot had trodden on the sun several times with his dirty paws; but Grannie was already healed.

அதே நாள் இரவு, ஆர்தரின் அப்பா பாட்டியின் உடல் நலம் குறித்துக் கேட்டறிந்தார்.

“நலமாக இருக்கிறேன்,” என்ற பாட்டி சொன்னார்: “ஆர்தரின் குரியன்தான் கால் வலியைப்போக்கியது.”

That evening Father asked Grannie how she was feeling.
“Fine, thanks,” she said. “Arthur’s sun cured me.”

ஆர்தரின் அப்பாவுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. பாட்டி, என்ன நடந்தது என்பதை அவரிடம் விளக்கினார். மகிழ்ச்சி அடைந்த ஆர்தர், மூக்கில் விரல்வைத்து சொறிந்தான்.

Father did not understand.
But Grannie explained all to him.
Arthur scratched his nose with pleasure.

எப்பவுமே இது மாதிரியே நடக்கிறது.
அதிகமாக உணர்ச்சிவயப்பட்டால்,
ஆர்தர் மூக்கில் அரிப்பு எடுக்கும்.
அழுகை வந்தாலும் அதே நிலைமைதான்.

It was always like that. Arthur's nose always itched when Arthur got excited, and when he cried as well.

இன்று, ஆர்தர் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தான். மற்ற குழந்தைகளுக்கு, அவன் ஒரு முன்மாதிரியாக இருக்க வேண்டும் என்று அப்பா சொன்னார். அப்பா, தன்னை முன்னுதாரணமாக காட்டி பாராட்டியதை நினைத்து பெருமை அடைந்தான் ஆர்தர். அதிக உற்சாகத்துடன் உறங்கச் சென்றான்.

Today Arthur was very pleased with himself. He was so kind and well-behaved that Father even said that Arthur ought to be an example to other children. And off he went to bed as a prize example.

ஆர்தரின் குரியன் தரையில் கிடந்தது.
 குரியனுக்கு மேல், தனது வயிற்றை நீட்டிப்
 படுத்துத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தது நாய்க்குட்டி.
 அதைப் பார்த்த ஆர்தர் கூச்சலிட்டான்:
 “எழுந்திரு, கோட்டோட்,
 யாராவது குரியன்மீது ஏறி தூங்குவார்களா?
 அதன் குடுபட்டு, உன் வயிறு எரிந்து விடப்போகிறது...
 எழுந்திரு.” என்றான்.

Arthur's sun lay on the floor. And on top of the sun,
 stretched out on his stomach, slept the pup.

Arthur shouted at him:

“Get up, Kotot. How can anyone sleep on top of the sun?
 You'll burn your stomach. Get up.”

